

“La idea és com una persona que perd els records més recents pot sortir-se’n”

Carles Decors (Barcelona, 1954) publica a Edicions 62 la novel·la *El soroll del petit rèptil*. És premi Documenta del 83 per la novel·la *F. M.: Fragmentació Modulada*, i autor de llibres de poemes, de relats i de més novel·les.

—No vàreu pensar que era un risc parlar d’un home que pateix una malaltia que el deixa sense memòria, que no pot retenir tot el seu passat?

—Aquest és el repte del llibre, ficar-me a la pell d’una persona amb una malaltia que fa que fins i tot no sigui conscient de tenir-la. No és capaç ni de retenir la noció de la memòria. És una lluita permanent contra l’oblit sistemàtic, fins al punt d’oblidar la mateixa sensació d’oblit.

—Però el personatge, per tant, és un home incomplet.

—Perquè no té consciència d’ell mateix més enllà d’uns petits recorreguts que són vint minuts. És incapaç d’acumular experiències, però té els records anteriors al moment anterior a la desconnexió de la memòria. Volia mostrar com un personatge amb aquesta situació pot ser capaç de sortir-se’n. La malaltia no té solució, però pot recolzar-se en un seguit de recursos, com una enregistratora, que poden recompondre part de la memòria, trencar el cercle vicios de la repetició permanent. El llibre expressa aquesta voluntat de sortir-se’n, d’aquesta greu mancança. La idea principal és com una persona en aquesta situació tan complicada —que no valorem prou— perd la identitat, però pot sortir-se’n.

—La malaltia no és una excusa per a parlar de l’home, doncs, sinó la protagonista.

—El llibre no és plantejat com a teràpia. Fins i tot quan ell està en un sanatori i el doctor li explica què té i l’obliga a escriure els records, la intenció del doctor no és guarir-lo; és una altra. Aquí hi ha la utilització que es pot fer dels malalts en situacions greus. Experimenten una mica.

—Però vull dir que la malaltia és protagonista de la trama, no és una excusa narrativa.

—Sí, és protagonista, no és cap excusa. Però no és un protagonista actiu, és passiu. Les tensions dramàtiques que es produeixen al llarg del llibre no són totes relacionades amb la malaltia, tot i que sempre hi és present.

EL TEMPS

Carles Decors publica la novel·la *El soroll del petit rèptil*, a Edicions 62.

—Us centreu en un dia en la vida del personatge. Un dia especial?

—Suposo que és un moment en què no ha passat gaire temps d’ençà que té la malaltia i pot ser similar als anteriors. En aquest moment és utilitzat per dues persones amb motius diferents. És un moment com un altre, però no gaire allunyat del punt de partida, el traumatisme que ha patit. El problema narratiu és com el malalt entra en consciència amb la seva pròpia malaltia. És un llibre una mica complex.

—El títol, a primer cop d’ull, no té cap relació amb el tema plantejat pel llibre. O sí?

—El petit rèptil és una mena de llangardaix que viu a Indonèsia i el protagonista recorda aquest viatge. L’hi fan recordar. Escriu i llegeix allò que escriu. Aquest rèptil sol fer un soroll excessiu per la mida del seu cos, de reclams encadenats, fins a deu cops a tot estirar. Ho fa a hora baixa. Els

nadius d’allà diuen que si sents onze vegades el so tindràs bona sort. Per tant, esperes sempre el crit número 11 però no arriba mai. I el metge li diu que encara que no senti el número 11, sap com serà, te’l pots imaginar. No té res a veure el títol amb la malaltia, però a mi m’agrada. Tampoc no es gratuït del tot. Al doctor li serveix per fer un símil, perquè aprengui a desenvolupar la intuïció.

—El vostre personatge, a banda de la singular malaltia, té una personalitat determinada?

—És un personatge que surt al llibre anterior i és absolutament normal, fins i tot una mica gris. És un personatge de ficció fet de diverses persones que conec. Sí que és una persona una mica fracassada. No ha acabat els estudis universitaris i se sent frustrat. És una mica turmentat. Creu que la seva dona l’enganya contínuament. S’ha de dedicar a vendre pisos. És vulgar.

—Generacionalment, a prop de l’autor?

—És de la meua edat i pot reflectir el món que he viscut, la societat que m’envolta. I aspectes que conec, tot i que és més sòrdid del que és normal. Generacionalment, és bastant a prop meu. L’he conegut, o n’he conegut de similars.

Lluís Bonada